

Sred polnoči iz mrzličnih sanj
krikne srcé v nebó —
in to črno nebó, ta prépad brezdanj:
kot otlo ciklopsko okô . . .

Fran Albrecht:

Globlje in tišje.

Globlje in tišje že padajo naše besede,
kakor v brezdanje vodnjake
polnoči, ko molčanje razprede
čez obzorja svoje somrake.

Ali to niso naše besede,
to je naše veliko molčanje!
O, so-li vaše duše brezdanje
in močne, da nosijo mrak in tišino?

Rdeče zorijo sêl naših vrtovi,
kot bi kri naših src tam cvetela . . .
So še razcvela, ali uvela
že so vaša srca, drugovi?

Tišje prihajajo ure brezdanje,
dragi, najtišje je pred viharji!
O, ko nalilo to pričakovanje
jekla bi v kri nam, da pela bo v zarji . . .

